

Gudstjeneste Skævinge Kirker

den 26. december 2019

Kirkedag: 2. juledag/B

Tekst: Es 50,4-7; ApG 6,8-14+7,54-60; Matt 10,32-42

Salmer:

SK: 118 * 122 * 128 * 126 * 103 * 129

”Fred til mennesker med Guds velbehag” sang englene ved Jesu fødsel. Og forhåbentlig har julefreden også fået lov at sænke sig over os her i julehøjtiden. ’Fred’ er et ord, der på mange forskellige måder går igen også i vore julesalmer. Alligevel så er det sådan, at knap er ordet udtalt over barnet, før vi i en gudstjeneste i barnets højtid skal høre barnet som voksen sige: ”Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden.” Tag lige den! Nu gik det ellers lige så godt. Med freden.

Der er jo heller ikke noget specielt fredfyldt over beretningen om Stefanus. Kirkens første martyr, der måtte lade livet for sin tro på Jesus Kristus som Guds søn. Det kunne være sjovt at kunne spørge dem, der i sin tid har lagt Sct. Stefans dag d. 26/12, om hvad deres bevæggrund var for det. For det var sandsynligvis ikke denne dag, han blev dræbt. Man har bare valgt at gøre denne dag til mindedag for martyrer. Og med hvilken begrundelse, lige oven på forkyndelsen af fredsbudskabet? Er begrundelsen, at vi ikke for længe skal hylle os i idyl, juleromantik og julehygge? Er begrundelsen, at vi lige så godt med det samme kan lære, at det har sin pris at tro på barnet som vores Frelser fra Gud?

Jeg synes absolut, at det er vigtigt, at vi som kirke også gør os klart, at det rundt omkring i verden visse steder er forbundet med endog meget stor fare at bekende sig som kristen. Det

siges faktisk, at netop kristne i disse år er de mest forfulgte mennesker set på verdensplan og set i forhold til forfølgelse grundet tro. Og det skal vi være vidende om. Det skal vi holde såkaldte kristne lande op på, at vi har en mission og en opgave heri. Det er ikke i orden, at kristne lande straks griber ind og til våben for at forsvare verdens olieforsyning mod en eller anden galnings værk i golfen; men man gør ikke noget mod kristenforfølgelse. Jo, der snakkes i diplomatiet, når lejlighed byder sig, og det ikke kommer i vejen for handelsaftaler og nationale venskabsforhold. Men hvis ikke den vestlige og såkaldte kristne verden står last og brast med kristne brødre og søstre ud over jorden, men er parate til at sælge dem for turistkroner, olietønder og eksport af smør og bacon, så er der ikke så stor forskel på sådanne nationer og Judas, der solgte Herren for ussel mammon. Så er det hult og hyklerisk.

Og vi i kirken skal vide om dette. Vi skal bede for kristne brødre og søstre i sådanne regimer og forhold. Der er ikke meget, vi kan gøre som enkeltpersoner; der er nok heller ikke meget, vi kan gøre som kirke, og der er måske heller ikke så meget at gøre som nation, for det vil sikkert blive karakteriseret som utidig indblanding i indre anliggender. Men vi må ikke tie, og vi må ikke stoppe med at bede, og vi skal bakke op om de organisationer, der forsøger at hjælpe de forfulgte kristne. Og kan vi stille krav til handelspartnere om demokrati, børnearbejde, arbejdsmiljø, klima og miljøpåvirkning osv., så bør vi også kunne udtale krav om religiøs ligebehandling og respekt. Muligvis bliver det ikke hørt; men det høres ikke, hvis ikke det siges.

Her i efteråret blev der i Ringsted afholdt et møde om netop forfulgte kristne. Nogen tid inden mødet fik vi præster på vores intranet en reminder herom, med overskriften: Møde om forfulgte kristne i Ringsted.

Heldigvis tror jeg ikke, det er så stort et problem. Kristendomsforfølgelse er ikke et problem i Danmark. Og dog, så skal vi ikke underkende den forfølgelse eller de kriser og konflikter, som også kristne kan blive mødt med i dagens Danmark. Jesus taler også om, at hans komme vil sætte splid helt ind i familierne. Og der er mennesker også i dag, der møder modstand i de helt nære forbindelser grundet deres kristne tro. Der er også i dag mennesker hos os, der ikke bliver taget alvorligt i deres kristne tro. Og der er noget ganske særligt og meget ondt på spil her, som vi som kirke også skal være vågne overfor som medkristne.

Der er nemlig meget stor forskel på, hvordan mennesker skiller sig ud fra mængden. Hvis man på en eller anden måde hører til i LGBT sammenhæng, så er det jo i dag næsten utilgiveligt at have en negativ mening om det. Hvis man er veganer og derfor frasiger sig visse kosttyper, så er man måske bare lidt speciel; men der tages hensyn til en. Hvis man af hensyn til idræt eller en eller anden ideologi eller helbredet har en holdning til alkohol, så er man interessant, og respekt for at gå all ind. Forleden kunne man læse på nettet, at Line Baun Danielsen, TV-vært på alverdens programmer, har lukket og slukket for sit sex-liv. Hun gider ikke længere ligge under for tidens krav til som kvinde at skulle være på hele tiden i karrieren, i familielivet og i sexlivet. Og det nyder hun faktisk også en del respekt for, og ikke mindst fordi hun italesætter det, som det hedder i dag. Men hvis du gør alle disse eksempler eller har en holdning om disse, modsat mængden og grundet i en kristen tro, så kender nedlægheden næsten ingen grænser. Og det kan andre altså ikke tage alvorligt. Hvad med at følge med tiden. Du skal da også være ung osv. osv. Og fordommene om, at kristen tro er at fornægte al glæde og godhed og fornøjelse i livet lever i bedste velgående. Det kan faktisk godt være ganske

hårdt i dagens Danmark at være hellig. At være det, som i Guds øjne er et adelsmærke og i verdens øjne er en anstødssten. Og vi skal som kirke og kristne mennesker støtte sådanne i deres kvaler og forfølgelser, som ofte finder udfoldelse i de helt nære miljøer.

At tage krybbebarnet alvorligt, at tage sit kors op og følge ham, kan faktisk blive en meget alvorlig sag.

Et af de perspektiver dagens ord af Jesus også har, og hvorom der også er grund til at tale i dag er, at Jesus taler om, at der er intet der må være os mere værd end ham. I dag er der en meget udbredt tendens til, at mennesker har alverdens religiøsitet og filosofi som normgivende for deres liv. Og det hele blandet i en stor pærevælling. Lidt af Jesus, lidt af Buddha, lidt astrologi, lidt overtro osv. osv. Og jeg kan godt forstå, hvis mennesker i det lys bliver fuldstændig sindsforvirrede. Jeg kan godt forstå, hvis mennesker i det lys når til, at de en dag står op og siger: Jeg forsager al religion og deres guder. For det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre at forene disse ting. Der er to ting her, der er helt afgørende: Jesus er den eneste, der ubetinget forlanger at være den eneste på førstepladsen. Ingen ved siden eller over ham. Det er så også ofte en anstødssten for moderne og såkaldte oplyste mennesker. Men disse bør kunne sige sig selv, at når andre religioner ikke er lige så tydeligt udtalt eksklusive, så viser det faktisk noget om manglen på deres eget værd og tro på sig selv. En guddom, der tillader andre ved sin side, er da ikke noget værd. En guddom, der ikke om sig selv synes, at den er den bedste og ikke tåler en sideordning, er da en svag gud. Tro på mig, og du må også godt tro på guder, der er min modsætning; det er ganske enkelt for svagt. Og hvorfor kan mennesker i dag ikke se det?

Er det fordi det koster for meget at forsage alt andet og holde sig til den ene sande Gud Herren og Hans enbårne Søn Jesus Kristus og Gud Helligånd? Er det fordi det koster for meget af mig selv? Har man den livsindstilling, så ser man først for sent, at når man tror, at man har reddet sit liv, så har man mistet det. En kristen tro er ikke mangfoldig i sit indhold og sin guddom. Den er trefoldig i én sand Gud.

Der er kun eet sted at redde sit liv, og det er ved at miste det på grund af Jesus. Og det handler ikke kun om at blive stenet for troen på Jesus. Det handler også om at stå og se på krybbebarnet og sige til sig selv: Ja, jeg er ikke meningen med mit liv, for det er du!

Og deri får livet mening! Deri er livet reddet! Deri – i ham – er livet ikke længere kun med udgangspunkt i et krybberum, men også med fokuspunkt i en kroningssal, hvor krybbebarnet sidder som himmelkongen, og vi skal som Stefanus se Himlen åben og Menneskesønnen ved Guds højre side.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.